

Landstinget kunde træffe Foranstaltninger, der sikrede, at man ikke havde naaet til Ende med et Lovforslag uden at have foretaget denne sproglige Rensning. Saa vidt jeg veed, har man før haft noget saadant; man udvalgte i 1848, hvis jeg ikke er fejl underrettet, en Mand til at varetage denne Interesse, en Mand, hvis Navn i Dag er blandt de Forespørgeres, der have stillet deres Forespørgsel til Regeringen . . . . (Stemmer: Hvem er det?) . . . . Hammerich. Men der kunde ogsaa være Tale om et Udvalg, som havde den Opgave i sin Haand, og som uden at have andet med Lovene at gøre end at ordne den formelle Side, alligevel kunde være en Slags Raadgiver for de forskellige, der arbejdede med Lovene; bestemtere er det ikke muligt paa det Trin, Sagen nu staar paa, at fremsætte nogen Tanke om, hvorledes Sagen kunde ordnes. Men ligesom den højtærede Konsejlspræsident har givet sit Løfte om, at den samlede Regering skal tage Sagen under Overvejelse og jeg haaber naa til en virkelig Løsning af Opgaven for sit Bedkommende, paa samme Maade have vi Ret til at haabe, at ogsaa de, der ere ledende i Rigsdagen, Rigsdagens Formænd, eller hvem der i øvrigt kunde være kaldet til at tage en saadan Sag op, ogsaa vilde søge at finde Vejen til at gennemføre det Formaal, som Forespørgelsen i Dag har gældt.

**Bajer:** Den ærede Ordfører har saa godt lagt denne Sag frem i et saa vel formet Foredrag, at det kun er ganske enkelte spredte Bemærkninger, jeg skal gøre. Jeg skal straks sige, at jeg ønsker at ende med en almindeligere Henstilling, fordi jeg som gammelt Medlem af Forretningsudvalget har tænkt noget over og haft Lejlighed til at forhandle om, hvad der fra Rigsdagens Side kunde gøres for at bedre Sproget i Lovene. Da jeg ser, at den højtærede Marineminister er til Stede endnu, vil jeg gøre en Henstilling, som jeg vil bruge ganske eksempelvis, idet jeg ønsker, at vore Love skulle præges saa meget som muligt af dansk Sævnhed og Simpelt, og særlig synes jeg, at Repræsentanten for den danske Sømandsfulde tage sig af det. Der er et Udtryk, som jeg veed ikke, hvornaar, er kommet ind i Finansloven; der staar: „Hans Majestæt Kongens Dampskib“. Der staar saa smukt i en gammel Forordning om Ansøgning, at det kun skal hedde „Til Kongen“. I Grundloven staar der ogsaa kun: „Kongen“. I Modstætning dertil hedder det i Sverige og Norge: „Stormægtigste, allernaadigste Konge“, uden at man derfor tør paasta, at han er stormægtigere eller naadigere end nogen

anden. Det hænger sammen med en almindelig Betragtning, og det er denne, at Regeringen vil have saa mange Ord som muligt; vi have jo nylig set lange Lovtitler. Naar der kommer en overordentlig Pensionslov for Enken efter en eller anden fortjent Mand, er undertiden Titlen længere end Lovforslaget. Der blev stillet et Endringsforslag for nylig til Pensionsloven for Sjords Enke; den Gang bemærkede den højtærede Indenrigsminister, som var til Stede, at man skulde dog sætte Docent til. Jeg mener, at ved saadanne Love behøver der aldeles ikke at føjes noget til Navnet; saadanne Love, som gives til Fordel for fortjente Mænds Enter, gives, fordi selve den fortjente Mands Navn kan staa alene. Jeg skal med det samme gøre opmærksom paa, at jeg har efter ringe Evne ogsaa gjort, hvad jeg har kunnet, for at forkorte Lovtitler. Da jeg for nogle Aar siden var Ordfører for Postloven, tror jeg, det skyldes mig, at dette Forslag til en saadan Lov ikke fik en længere Titel. Jeg indrømmer, at der er Tilfælde, hvor en Titel maa være noget længere, men da vil jeg anbefale den høje Regering at bruge den Udvej, man har i England, at man i selve Lovens Slutningsparagraf giver Lovens et forkortet Navn, om hvilket der staar, at det kan anvendes, naar man anfører, citerer Lovens. Dersom den højtærede Kirke- og Undervisningsminister havde været til Stede, vilde jeg have gjort en anden Henstilling, som noget er i Smag med den, jeg gjorde om „Hs. Majestæt Kongens Dampskib“, og det er, om man ikke skulde give det kongelige Teater sit oprindelige gamle Navn fra Holbergs Dage: den danske Stueplads; huffer jeg ikke meget fejl, staar det endog ogsaa paa Bygningen. Men dernæst skal jeg slutte med en Henstilling, som jeg behubede, da jeg begyndte. Der er een Vej, jeg tror, man kan gaa her i Tinget for at virke for et bedre Lovsprog; thi jeg erkender fuldstændig Berettigelsen af, hvad den højtærede Konsejlspræsident sagde, at Regeringen ikke alene bærer Skylden, men at Rigsdagen har stor Medskyld i, at Lovene ikke ere saaledes affattede tit, som de burde være. Der har været Tale om et særligt Udvalg til at tage sig af Lovene. Det, tror jeg ikke, er nødvendigt. Jeg tror, det var tilstrækkeligt, om man bemyndigede 2 Personer, to Medlemmer af Tinget, et sprogtkundigt og et retskundigt Medlem, til at efterse enhver Lov, saa snart den havde været til 2den Behandling her. Jeg tror ikke, det maatte være frivilligt, de skulde være ligefrem valgte af Tinget, og saa skulde der være et 3dje Medlem, som af sig selv traadte til, og